

FINESTRA D'OPORTUNITAT

per Carles Ferrés

Els contrasentits de les manifestacions

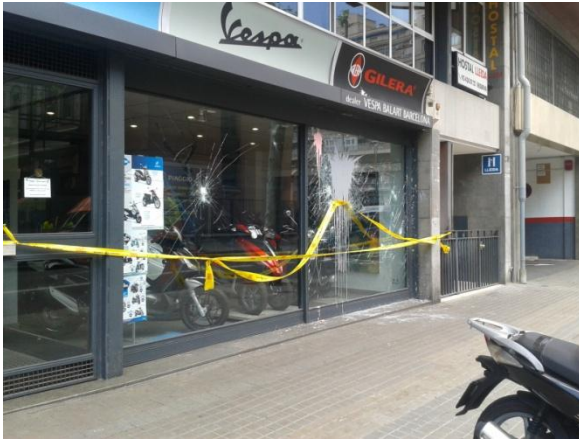
Feia temps que em rondava pel cap la idea, no per escriure'n un article, però si per fer-me una pròpia reflexió sobre les manifestacions i amb el que acaben derivant. Però sinó surten a la llum i ni parles de les teves inquietuds amb les persones poques vegades en pots treure l'entrellat.

Ningú, excepte que no tingui dos dits de front, pot estar en contra del dret de manifestar-se. És un dret que fins fa quatre dies en aquest país no hi era. Tothom té el dret d'expressar quelcom a favor o en contra sobre el que creu, fidelitza o sent, sempre que s'estableixin una sèrie de requisits mínims que tinguin sentit comú, tot i que de vegades, és el menys comú dels sentits.

El fet de portar-me a parlar sobre les manifestacions és conèixer en aquesta ocasió quasi de primera mà les conseqüències de quatre eixelebrats que es dediquen a distorsionar el motiu central i acaben generat més debat i més portades que el fet de defensar una posició. Tots coneixem les conegudes càrregues que es produeixen per exemple en les celebracions dels seguidors del Barça a Canaletes, que han derivat fins i tot en alguns d'ells en processos judicials. Però en aquest cas em vull centrar en

l'última manifestació celebrada el recent 1 de maig a la tarda, més coneguda com la mani alternativa.

Moltes persones, entre les que en aquest cas m'incloc, no tenim cap problema perquè es manifestin i expressen la seva. És més, algunes formen part d'un col·lectiu – conec

algunes persones que hi duen dos anys col·laborant- han aconseguit millorar situacions de persones o col·lectius que estaven en una difícil solució. Però que a cada manifestació, sigui quin sigui el motiu es vegin imatges com aquesta denota algunes vegades el poc cervell d'alguns personatges.

Destrosses d'una botiga Piaggio al carrer Còrsega, davant de l'Hospital Clínic, a la manifestació alternativa de l'1 de maig

I el que no entenc és: quina motivació els porta a fer aquesta animalada? En el cas de grans empreses, bancs que han creat situacions difícils o són responsables en molts casos de les conseqüències en les que ens trobem avui, si ens posem en una situació radical es pot arribar a entendre, dient tot seguir que l'acció no és justificable. Però en el cas del dia 1 van rebre fins i tot petites empreses, que estan intentant aguantar aquesta deriva, però que moltes d'elles tenen l'aigua al coll des de fa mesos o ja s'han ofegat. Si tanta defensa es té per els que ho estan passant malament, quin sentit té perjudicar-los? He arribat a pensar que sóc un estrany a aquest món per no entendre-ho.

Igualment puc servir amb altres exemples: el fet de cremar contenidors per fer barricades i evitar la policia. Si són els primers que ens queixen pels alts pagaments, per la quantitat d'impostos, que m'expliquin quin és el motiu de cremar mobiliari urbà, que al cap i a la fi acabem a tornar a pagar nosaltres amb els nostres esforços. Bé, que paguen la majoria ja que molts d'aquests eixelebrats no tenen la responsabilitat de pagar-ho.

Un altre factor és les persones que normalment solen ser presents a aquest tipus d'actes. Evidentment podem trobar gent de totes les edats, i més quan parlem de conflictes que afecten a tota la societat, però els que acaben sent els més protagonistes solen tenir assignats un perfil concret: gent jove, vinculada a moviments extrems, amb ganes de gresca, amb una forma de vestir força particular i molts d'ells amb idees més que oposades als seus pares, però provinents de perfils socials diferents. Uns de nivell socioeconòmic baix i que tracta de defensar els seus interessos o d'altres, de nivell socioeconòmic alt, força influenciat per amics i que tot i que les coses vagin malament sempre saben que podran tornar a braços de la família. Ambdós actuen malament, però els últims, sens dubte, són els que fan més ràbia.

Evidentment, a l'altra banda també hi ha les forces de seguretat i de l'ordre que vetllen per a la seguretat de la ciutat i de molta altre gent que es manifesta. El problema, que moltes vegades han pagat els plats trencats d'aquestes trifulgues entre policia i manifestants persones que no tenien res a veure amb el que estava passant. I d'altres, la contestació a través de l'ús de la força ha estat desmesurada i desproporcionada, agredint persones sense solta ni volta, sense que haguessin fet quelcom més immòbil com seure a terra i no voler aixecar-se d'allà per demanar el que volen. El cas més recent a Catalunya és el d'Esther Quintana, que va rebre un impacte (encara no se sap quin objecte era) provocant-li la pèrdua d'un ull.

Independentment de si els un i/o altre actuen com haurien d'actuar, ja ha quedat prou evidenciat que tot es podria fer millor i que ens caldria fer una mica d'autocrítica si aquest model és el que volem. El més adequat seria preservar i posar per davant de tot el missatge que volem que es conegui, que es mostri a la societat, al país o al món. El meu sentit comú em diu que ha de ser així, però la realitat per desgràcia moltes vegades no ho demostra.